

Rumpinis Vienindam
Pietuvos Evangelikų

Sėlias

Aufkura kaina 15 Centų

Išaina kas savaitę

**Metams užsisakyamas
2 litai**

Nr. 24 (163)

1938 m. birželio mėn. 12 d.

4 metai

Taptime naujais žmonėmis!

(Skaitinė Rom. 3, 10—12.)

Pasaulis yra pilnas pikto, keršto ir neteisingo kraujo praliejimo. Žmogaus širdis pilna baimės ir nusiminimo. Jo siela ilgisi ramybės. Žmogus ieško pasitenkinimo ir džiaugsmo, bet dažniausiai ten, kur jo wisai nėra. Jis ieško džiaugsmo ir pasitenkinimo pasaulyje, nežinodamas, kad pasaulis negali duoti to, ko jis pats neturi. Žmogus yra linkęs į nusidėjimus. Net apaštalai prieš savo Viešpatį buvo sunkiai nusidėję. Jie buvo Jį prašę ir nuo Jo pabėgę, o Petras net tris kartus buvo Jo užsigynęs. Ši tie nusidėjimai ir juos kankino. Ir jų širdys buvo pilnos baimės ir neramumo. Bet jie gailėjosi savo nusidėjimų, išpažindami Viešpacį sau nuodėmes. Wisi susiję drauge lentė savo kelius ir meldė Dievo malonės, prašydami jų nuodėmių atleidimo. Kristus žinojo žmonių silpnę — palinkimą į nusidėjimus ir, išgirdęs jų atgailos malda, atlankė juos Savo Szw. Dwaia. Todėl ir mes džiaugsmo bei nusiramimo ieškome ne pasaulyje, bet Viešpatyje. Darytime atgailą, žinodami, kad daug kartų prieš Viešpatį esame nusidėję ir mummyje nieko gero nėra. Prieš savo Išganytoją mes ne tris kartus, kaip ap. Petras, bet nesusikaitomai daug kartų po tris esame užsigynę ir nusidėję. Nepaklusnūs Dievui esame jau iš pat kūdikystės dienų. Sunkūs nusidėjimai ir klaidos wisų žmonių širdyse randa sau waisingą dirwą. Nuodėmė taišo sau gyvenimą, Kristus gi pasiūlia tik besibeldžiantis prie mūsų širdies durų, bet mes esame apfurfę nuo gyvenimo triūfimo, apswaige nuo gyvenimo garbės, linksmybės ir triumfų ir negirdime Jo malonės ir išganymo tylaus ir švelnaus balso. Bet jei nenaikinsime blogybių ir piktybių kelio, tai eisime wis į baiesnę ateitį, į žiauresnį gyvenimą, į didesnę pražūtį. Mūsų nedorybės, neteisybės ir blogumai ne tik Diewą užrūstina, bet neša nelaimes ir wisiems žmonėms ir mūsų broliams, kurie turi kilnesnę sielą, aukštesnius siekimus, gražesnę gyvenimo tikslą ir yra arcziau prie Dievo.

Jau didysis reformatorius Dr. Martynas Liuteris, pažinęs žmones ir jų nepataisomą prigimtį, paskutinėmis savo gyvenimo dienomis dažnai kalbėdavo: „Liūdna darosi pagalwojus! Wisą savo gyvenimą apsfakiau gwą Diewo žodi, o šis pasaulis ne tiek nepaliko gerešnis. Kad jau bent greičiau numirti ir nematyti to skurdo!“ Tikrai, šie Liuterio žodžiai nepasėję dar ir mūsų dienoms. Šiais žodžiais gali nusistūti ir mūsų dienų kunigas, kuris kas žwentadienį iš sakyklos skelbia gwą Diewo žodi, taciau žmonės wistiek lieka tokie pat žalti, abejingi, be tikrojo žmoniškumo jausmo, be tikėjimo ir be išganyimo wilties.

Ir reformatorius Jonas Kalwinas, pawargęs ir pailšęs tikėjimo kowose su savo priešais, dažnai kalbėdavo: „Ir kam aš grižau į tą Zenewą! O, kad Dievas mane iš-

trauktų iš šito miesto!“ Zenewa buvo Kalwino darbo miestas, kuriame jis skelbė tikėjimo reformas, iš kurio ruošė kelus reformacijai į wisą senąjį pasaulį ir kuriame jis pilnai pajuto, kad „nėra czia tursai gera daryti, nėra nė wieno.“

Reformatorius Cwnglis, nors mirė dar gana jaunas, taciau jau pilnai spėjęs patirti, koks biaurus, pilnas neteisybių ir blogumų yra wisas pasaulis. Nors jis gywenimą labai mylėjo, taciau žmonių neteisybėmis buvo taip apwiltas, kad sykį, stowėdamas su savo wienu draugu lapinėse ir žiūrėdamas į pasirodžiusią stebėtinai didelę kometą, išsitarė: „Ta žwaigždė apšwies man kelią į karstą!“ Žmonių neteisybės prifalė Kristų prie kryžiaus, žmonių neteisybės ir pacius žmones werczia ilgėtis lapo duobės.

Katalius Fridrichas Didysis prieš pat savo mirtį nusistundė: „Jau man nusibodo waldyti šitus wergus. Ne patys nenori gerinti savo gyvenimo.“

Ką mes žiandien gyvenime matome? Irgi tą patį. Žmonės dažnai dėl gerešnio duonos kšnelio, dėl kiltesnio drabužio, dėl gerešnės tarnybos pasidaro wergais, wis dėl medžiaginės laikinos laimės, wis dėl menkų, pranykstančių turtų. Už šias gėrybes atiduoda wislą, ką savo sieloje turi aukštesnio ir brangesnio.

Wienas paskutinių laikų rašytojas taipgi nusistundžia, klausdamas: „Su kuo būtų galima palyginti mūsų laiko žmones?“ — ir pats atsakydamas rašo: „Geriausiai juos būtų palyginti su nenaudėliais ir nepaklusniais waisais, žaidžiančiais ant gatwės, kurie nieko nenori suprašti ir girdėti.“

Neteisybės waldo šį pasaulį, nuodėmė ramiai gywena žmonių širdyse ir dorai bei wisam tam kas aukšta, filnu ir gražu, nebelieka wietos pas mus. Labai gražiai žmones aprašo ispany rašytojas Blasco Ibanjes paduodamas wienoje savo apysakoje tėwo palaiminimą. Pirmajam savo sūnui tėwas sako: „Tu būsi teisėjas; tu teisi savo artimus ir išleisi jiems įstatymus; tu hausi už prasizengimus. Prasizengimais tu pawadinai tai, kas tau bus nenaudinga“. Antrajam sūnui tarė: „Tu būsi karo wadu. Kaip gwuliu kaimenę tu wesi žmones į žmogžudystes. Tu apliesi krauju laukus, o miestams atneši ugnį ir kalawiją; tu wislą naičinsi ir griausi, ir žmonės, matydami tawę aplaistytą krauju, iškels, diwins ir apdainuos tawę... bet jei kas nors fitas padarys tą patį ką tu, tai jį apkals grandinėmis.“ Treciajam sūnui tėwas tarė: „Tu būsi pirklys; tu pirkši ir parduosi prekes ir rinkši pinigus. Pinigus skolinsi kataliams, su kuriais gywensi, kaip su jau lygiais. Jei tu

nusfriausi ir suwarginsi wisą šalį, tai pasaulis stebėsis iš indamas jau jų krauju ir prakaitu uždirbtus pinigus, tai prieš tave žmonės dar žemiau lenksis, laudami iš tavęs prielankaus pažiūrėjimo, kaip didžiausios malonės... Bet jei nors vienas iš tų wargių, iš bado paimtų nors wieną tąsnelį duonos, tai ji imes į kalėjimą." Tai gyvenimo waizdelis, paimtas pasaulio formoje. Šis parodo, kad pasaulis yra pilnas blogumų ir nėra nė wieno, kuriai Diewo bijotų, be luomų šfirtumo.

Wisa tai turėdami prieš akis ir rimtai apgalwodami savo gyvenimą, kuris yra toks menkas, niekingas, kuris yra tik muilo burbulas, žibantis iwairiomis spalwomis ir tik trumpą walandą linksmingas waito atji, būtime išmintingi, ieškofime pasiliekančio turto. O kadangi tokio pasaulyje wisai nėra, tai ieškofime jo Wiešpatyje. Gyvenimas yra frintanti žwaigždė, kuri šwiecia tikrai afimirtinį ir po to užgesta nakties tamsumoje. Todėl ieškofime amžinai pasiliekančios šwiesos. Teišybės saulė šwiecia amžinai. Atmetfime wisotią neteisybę ir eifime prie teišybės šwiesos. Gyvenimas yra greitai plaukiantis laivas, kuris plaukia tik wandens pawiršiumi ir greit pražūna iš afiracjo. Ieškofime mes pasiliekančio džiaugsmo,

tavo gadrumo; jei tu tūstancius padarysi elgetomis, patikro džiaugsmo ir nesitenkinime trumpomis niekingo žemiško džiaugsmo afimirkomis. Milijonai žmonių tiek wieną gerešni pajautimą skandina nuodėmingose linksmybės ir geiduliuose. Todėl ir Dievas nusimines skundžiasi žmonėmis: „Nėra išmanancio, nėra, kas ieškotų Diewo. Wisi nusigrįžo, draug pasidarė nenaudingi; nėra kas darytų gera nei wieno!“

Jėzus Kristus yra felias, tieja ir gyvenimas. Šis pilnai gali mus išwaduoti iš mirties ir pasaulio blogumų. Gaila, kad daug apie šitą Išwaduotoją nieko nenori girdėti. Jo pagelbos nenori priimti. Žmogus taip apmireš, kad net Išganytojus siūloma meilė ir pagelba atmetama. Tačiau šis wis šwiecia žmones daryti atgailą ir prisiversti. Šis wis rūpinaš mumis kaip Ganytojas, taip brangiai atpirktais. Todėl klaushfime Jo balso, šwieciančio į priswertimą, išeifime iš savo pikto kelio ir tapfime naujais žmonėmis.

Žinodami, kad čia nėra nė wieno teišaus ir maža išmanancijų kurie ieško Diewo, ir gerą daro, būtime mes geri, ieškofime naujo gyvenimo, amžino, tobulo prie mūsų Wiešpaties Jėzaus Kristaus. Amen.

Viešpats mūsų Vadas.

Per wieną didelę leduotų Alpių kalnų aukštumą, kalnų palydovas vedė būrį jaunų keliautojų. Visi linksmi nusiteikę ėjo pirmyn. Priėję prie wienos siauros leduotų kalnų bedugnės, jaunieji keliautojai baimingai žiūrėjo į juodą ir baisią jos gilumą. Jie turėjo per ją pereiti į antrą pusę. Kalnų palydovas, kuris buvo prie šių sunkumų ir pavojų gerai pripratęs, visai lengvai atsidūrė antroje tarpeklio pusėje. Bet keliautojai baimingai žiūrėjo wienas į kitą ir nė wienas nedriso pasekti palydovo pėdomis. Tačiau palydovas ištiesė kiekvienam savo ranką, ir taip padėjo jiems persikelti į antrą pusę. Paskui džiaugsmingai jis pakėlė aukštyn savo dešinę ranką ir sakė: „Mano ponai, šita ranka nė wienam nėra leidusi nukristi į šią bedugnę!“

Kas iš mielų skaitytojų prie šio waizdelio nepriiminėte iš 73 Psl. 23—25 eil. žodžių: „Bet tačiau visados Tave laikausi, nes tu laikai mane prie savo dešinės. Tu vedi mane pagal savo rodą ir su garbe mane priimi. Kad aš Tave tikrai turiu, tai aš neatboju nei dangaus, nei žemės.“ (K.)

Angelas.

Viena motina naktį buvo pažadinta miegančio šalia jos kūdikio, kuris susijaudinęs jai pasakojo: „Mama, ten tarp durų stovi wienas angelas ir vis nepaliaujamai moja pas save. Ar aš galiu atsikelti ir eiti prie jo?“

Motina manė, kad vaikas yra sapnavęs, todėl ji ramino vaikeli, norėdama jį užmigdyti. Bet po trumpo laiko kūdikis vėl šaukė: „Mama, tas gražus angelas vis dar mane tebemoja; aš tikrai nemiegu ir matau jį visai aiškiai. Leisk eiti mane pas jį!“

Motina dabar manė, kad savo kūdikėlį geriau nuramins, jei išpildys jo prašymą, — nuneš prie durų, kad jis išitikintų, kad tikrai čia nieko nėra. Ji paėmė mažąjį ir nešė į duris. Kaip priėjo prie durų, pasigirdo didžiausias triukšmas. Kambaryje kuriame miegojo sugriuvo krosnis ir didžiausi mūro gabalai krisdami sulaužė ir sugriovė lovą, kurioje miegojo motina su kūdikiu.

Su koku džiaugsmu motina savo kūdikį spaudė prie širdies! Kaip nuoširdi buvo jos dėkavonės mal-

da Aukščiausiam, už jų gyvybės išgelbėjimą ir malonę, kurią Dievas tą walandą buvo jiems išro-dęs!

K.

Prisivertimas.

Ant laivo denio stovėjo Dievo niekintojas tūlas Folnei ir savo nešvariomis kalbomis kreipė į save kitų keleivių dėmesį. Jis kalbėjo, kad didžiausia kvailystė esanti tikėti į ką nors nematomą — Dievą ir bijoti mirties, nes su šiuo gyvenimu viskas baigiasi. Jis biauriai tyčiodamasis kalbėjo prieš Dievą paniekinančiai kartojo Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus varda, kad net visi žmonės tuo stebėjosi. Bet Dievas davė, kad ta jo kalba netrukus turėjo pasikeisti.

Pakilo didžiulė audra ir visi drebėjo iš baimės, nes kievienu momentu laivas galėjo paskęsti. Bedievis paliko neramus ir keikė kapitoną. Jis bėgėnėjo į wieną ir į kitą galą laivo, trukdydamas darbą laivo tarnautojams, kad tie jį turėjo nugabenti net į jo kabina, kad jis čia nusiramintų. Netrukus jis vėl išbėgo ant laivo denio ir iš didelės baimės puolė ant savo keliu, kėlė aukštyn į dangų savo rankas ir melddamasis su ašaromis šaukė: „Mano Dieve, mano Dieve, ar dar toli mano gyvenimo galas!“ Vienas keleivis tai girdėdamas su nusistebėjimu sakė jam: „Ka, jūs dabar turite Dievą, ponas Folnei?“ Pilnas baimės, drebėdamas jis atsakė: „Ak taip, tikrai aš Jį dabar turiu!“ (m.)

Motina.

Vienaū jaunikaitis, grįžęs iš savo paklydimų ir nuotykingų pasaulio kelionių, prie gimto namo ilgai vakare stovėjo ir žiūrėjo į gražiai apšviestus langus. Kada svečiai išėjo iš jo motinos namo, jis nedrasiais žingsniais peržengė savo gimto namo slenkstį ir drebėdamas artinos prie motinos, kurią buvo apleidęs jai nieko nežinant prieš keletą metų. Per tuos metus jis daug pergyveno, pažino ir kalinio gyvenimą. Kai motina dabar pamatė savo sūnų, nors ir nuvargusį, nudriskusį, jį apkabino jį ir tarė bučiuodama: „Tu vistiek esi mano sūnus“. Jos meilė savo vaikui nebuvo užgesusi.

Taip ir mūsų Išganytojas savo rankas tiesia vi-
siems tiems, kurie nori grįžti į savo Tėvo namus.

Ar mes esame namuose?

Wienas mieląjirdingas žmogus neturtingos parapijos kunigui įteikė dovaną, prašydamas, kad ji būtų atiduota wienai jo parapijos našlei, kuriai ji būtų reikalingiausia. Kunigas padėjo mieląjirdingajam žmogui už dovaną ir nieko nelaufdamas išsistubino pas wieną wargingą sawo parapijos našlę, norėdamas ją hia dowa pradžuginti. Atėjęs rado jis jos kambarelį duris užrakintas. Jis ilgai į jas beldėsi, tačiau niekas jų jam neatidarė. Taipgi nesigirdėjo čia jokio balso. Kunigas palaukė ši atsitikimą kaip ženklą iš aukšto, kad kitai wargingai našlei neštų hia dowa, kuriai gal labiau buvo reikalinga, ir jai atidavė.

Keletą sawačiųjų po to, jis sutiko tą našlę, kurios nerado namuose, kai buvo apsilankęs pas ją su dowanomis. Ji skundėsi kunigui sawo neturtu ir su ašaromis pasakojo jam sawo wargus. Tada kunigas jai pasakė apie sawo atsilankymą pas ją su dowanomis, kad jai pagelbėti warge, tačiau neradęs jos namuose ir taip ji likusi be pagelbos.

Ar ir mes nedarome taip, kaip kita wargingoji našlė? Mes irgi dažnai nebūname namuose, kada Viešpatys Dievas ateina pas mus, su daugeliu didelių dowaų, meile ir palaiminimu. Mes negirdime Jo beldimo ir neišileidžiame Jo į sawo hirdį. (m).

Kristus — mūsų Aprūpintojas.

Wienas pamokslininkas kartą sakė: Šziandien surinkime yra wiena motina, kuri turi septynius kūdikius. Aš žinau, apie kurį waišką ji dabar daugiau galvoja. Ji negalwojo apie Song, kuris jau wedes ir toli, kitame mieste gyvena. Taip pat ji nemano ir apie Tomą, kuris sėdi halia jos, bet jos mintis sukasi apie mažąjį Karolį, kuris guli namuose ligos patalė.

Taip daro gerasis ir gailėstingasis mūsų Išganytojas. Jis atsimena labiausiai silpnuosius, ligonis ir pasaulių patlydusius. Sawuosius Jis pažįsta ir žino, kad jie Jo kūdikiai yra, tačiau didelį rūpestį Jam kelia wisi pawarge ir pailšę. Jis nori ir mums padėti, jei esame tokiais, nes Jis atėjo gelbėti prapuolusius.

Sėjėjas.

Kada wiename kaime paseno wienas ūkininkas, jis pardavė sawo ūkį ir gale kaimo pasistatė nedidelį, bet gražų namelį, kur tikėjosi praleisti ramiai paskutines sawo gyvenimo dienas.

Didžiausį laiką čia jis prasėdėdavo prie didelio kampinio lango, wartydamas senąją šeimos Bibliją. Pro langą jis stebėjo kiekvieną praeivį, kurių čia praeidavo daug ir įwairių: wieni buvo labai pawarge, irėjo wos pawilkdami kolas, kitiėjo wiskriai ir iš jų weidų hwiētė jėga ir pasirūžimas. Kai eidavo pro jo palangę senas, arba hais pawarges žmogus, tą jis pasitwietęs pas sawe wifada kuom nors pawaihindawo. Kiekvienam pas jį apsilankusiam pasikaitydawo keletą mielių žodžių iš Biblijos.

Tai buvo sėjėjas, kuris į žmonių hirdžių dirwą sėjo gerą sėklą, laufdamas tinkamos ir dagos piūties laike.

Pawadintas.

Kuopoje, kuri 1899 m. įpalių mėnesyje įngiawo į kartą, buvo ir wienas karns — diwobaimingas krikščionis Nikolas van Zweek, 32 metų amžiaus wyras, filės iš Sohannesburg miesto. Būdamas fronte, jis meldėsi sawo Diwui, bet tarnaudamas Diwui nepamiršo, kad turi

kariauti už sawo tėwynės laiswę. Paskutinis mūhis buvo Colenše. Pasibaigus karui čia buvo rastas diwobaimin-gojo kario lawonas. Nuo sunkių žaizdų jis buvo mires. Dehinėje rankoje jis laikė atskleistą kikeninę bibliją, kurioje žodžiai Jon. 10, 27: „Mano awys klauso mano balso“, buvo pabraukti ir gale eilutės prirašyta: „Pawadintas sawo Išganytojas“.

Tikėdamas į Kristų kitas wyras buvo radęs išgany-mą. Kaip aukšta, didinga ir gražu, kad krikščionis ramiai ir kilniai gali palikti huios žemiškuosius dalykus ir be baimės Kristuje užmerkti sawo akis (K.)

Tikėjimo jėga.

Wiena ponia du sykiu buvo pas mane atėjusi, — pasakojo Spurgeon, — pasikalbėti su manimi apie jos sielos reikalus. Kada ji antrą kartą atsilankė pas mane, aš jai sakiau: „Aš jums tą išganyimo kelią labai aiškiai parodžiau, kai pas mane buwote atsilankę pirmą sykį. Tada aš jums aiškiai pasakiau, kad pasitikėkite ant tos didiosios Jėzaus Kristaus kraujo aukos ir jūsų sielą atiduokite Jo ištikimoms rankoms. Ar jūs darėte tai?“ Ji sakė to nedariusi ir prašė manęs, kad aš melsciau už ją. Aš jai atsakiau, kad to daryti negaliu. Ji su nusistebejimu į mane pažiūrėjo ir klausė: „Jūs tikrai nenorite už mane melsiti?“ „Ne,“ atsakiau aš jai, „nes aš nežinau, apie ką aš už jus melsiti turėciau. Aš jums sakiau, kad be Jėzaus jūs į prapultį nueisite; bet tada, kada jūs Ji už Diwą priimsite, greit išgelbėta būsite.“ Dar wieną kartą kreipėsi ji prie manęs, prašydamas: „Melskite už mane!“ „Ne,“ sakiau aš jai, „aš ir norėdamas už jus melsiti, negaliu drįsti prašyti Viešpatį Diwą, kad Jis jus išganytų be jokio tikėjimo, nes Diwas to tikrai nedarys. Aš jus klausiu dabar dar wieną kartą: Ar jūs norite į Diwą ir Jo Sūnų Jėzų Kristų tikėti, kad jis dėl jūsų nuodėmių sawo nekaltą kraują yra praliejęs, kad Jis neša jūsų nuodėmes ir hian-dien?“ Aš hia klausimą staciau jai wifai rimtai ir aš turiau prisipažinti, kad aš stebėtis turėciau, kada ji susimaseciusi ir kaską galwodama tarė: „Sei tik wien tikėjimo užtenka būti išganytai, tai aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra už mane mires ir dabar džiaugiuosi, kad galiu tikėti, kad Jis mano nuodėmes atleidžia. Taip, aš jaučiu, kad hitame akies mirksnyje Diwo ramybė pas mane ateina. Aš tikiu į Diwą. Aš dabar esu tikra, kad esu išgelbėta!“

Tikėjime į Jėzų ji rado atleidimą sawo nuodėmių.

Wofieczijų išleista knygą pawadinta:
„Zu bestellen durch Pfarrerbruderschaft
Erlangen, Neustadter Kirchliches
Mürnberg“ rašo:

(Tefinys.)

15. Reicho wifaras Enfelte wiską palieka.

Kas yra reicho wifaras Enfelte? Jis yra pagelbininkas buwusio reicho wiskupo. Jis mąsto, kad reikia pilną darbą bažnyčioje atlikti.

Sausio 31 d. jį klausia apie naujos bažnyčios kūrimo galimumus. Atsakydamas toks: „Aš nematau jokios galimybės. Mes turim wiską sutriuškinti, wisko atšizadėti, kad Diwas wiską naujai atstatytų.“ Antikristiška Rosenbergo mokykla turi tą patį uždavinį, klaidingumus panaikinti ir žemę naujenybėm išpurenti. „Aš wisko atšizadėjau, radikalčiai wisko: kiekvienos teorijos, kiekvienos išpažinties, kiekvienos bažnyčios ir mokyklos ir stipriai į Diwą tikiu, kad jis wiską naujai padarys.“

16. Ar gali būti krikščionybė, kur Kristaus vardas nebeminimas?

Thiuringo wokiškų krikščionių vyskupas Sase yra to-
ties ištikimimo. Jis sako: „Jei laisviau galime dalyku kad po-
kelti dešimtmečių Kristaus vardas Vokietijoje nebebus
minimas. Krikščionybės substancija ypač nacionalizmui
leistina. Krikščionybė be Kristaus, tai labai patinka
abejingiems.“

17. Jeigu tu su Golgotos kryžium dar ką nors pradėti gali,

Tai tie netinka naujai bažnyčiai, kuri dabar kuriama
bus. Klausyk, ką sako wokiškas krikščionis: Golgota yra
mitas nepaprastos simbolikos...

„Teisninimas (Rechtfertigung), įventinimas, įtaisy-
mas per Kristaus Kraują. Tai tuščios sąvokos, su kurio-
mis aš nieko negaliu padaryti.“

Pagal vieno Stutgarto kunigo nuomonę, walgis ben-
drum puode gali atstoti Šv. wafarienę. Jo nuomone tokia
wafarienė gražesnė už tą, kurią mes šiandien turim dėl
bažnyčios išsiuptymo atsilikimo.

**18. Ar gali „Raudonkepuraite pasaka“ išganyti
tikinciuosius miržtant?**

Yra žmonių kurie tai laiko galimu dalyku. Stutgarto
kunigas Schneideris 1936 m. gruodžio 20 d. per pamaldas
paskaitė raudonkepuraite pasaką ir apie tai savo pa-
moksle kalbėjo. Jo nuomone ten wiskas yra ko mums rei-
kia. Ką tu, krikščionie šakytumei, jei tau gulint mirties
patale kunigas wietoje ewangelijos skaitytų wokišką pa-
saką? Kas iš bažnyčios bus, jeigu jos centrinis taškas
nebus ewangelija, bet wokiečių pasaka.

19. Kas turi su bažnyčia atsitikti?

Wisi tie dalykai lyg žaibo šwieša apšwiečia tą tamsų
kelį, kuriuo krikščionių bažnyčia Babilono nelaisvėn
wedama.

Kas glūdi už tų smulkmenų? Koks yra tas didysis
tikslas? Ką wokiški krikščionys iš bažnyčios padaryti
nori, galima apibrėžti keturiais jų dažnai naudojamais
žodžiais: waltybės bažnyčia, nacionalistinė bažnyčia,
tautos bažnyčia, tautos bendruomenės bažnyčia. Ir su
wisu tuo — galą krikščionių bažnyčiai.

20. Kas tai yra waltybės bažnyčia?

Waltybės bažnyčia yra waldžios privileijuota ir
wedama įstaiga, kuri darytų religinės įtakos bažnyčios
žmonėms ir patenkintų religinius reikalavimus. Tai įstai-
ga, twarkoma pagal politinius ir wiešus interesus, kurioje
Kristaus žodis tik papuošalas.

Kas Kristaus bažnyčią pawercia waldžios bažnyčia,
tas weda Diewo tautą pasaulio galios nelaisvėn. Bažny-
čioje, kuri yra Kristaus kūnas, nori Kristus waldyti per
savo žodį ir dwasį.

Bet wokiški krikščionys nori waldžios bažnyčios.
Wyskupas Sase tai aiškiai pasako: „Sinodui reikia tik
įsitarti ir bažnyčios waldymą ir twarkymą perduoti į
įtikimas rankas“.

**21. Kas tai yra nacionalistinė bažnyčia
(Nationalkirche):**

Wokiški krikščionys savo tikslą mielai apibrėžia žo-
džiu: „Nacionalistinė bažnyčia“. Ji nori skirtumus tarp
protestantų, katalikų ir pagonių išlyginti. Jie nori wietoj
wijų bažnyčių sukurti katedrą, kuri po savo plėčy stogu
priglaustų wijas tikybas. Vessleris rašo: „Bažnyčios pa-
statas turi toks erdwys būti, kad wisa Vokietija jame
tilptų. Rambarius reikia taip įtaisyti, kad jie kiekvienam
wokiečiui patiktų. (Bus daugiau.)“

Žinios.

Austrija.

— „Temps“ žiomis dienomis idejo pranešimą iš Wie-
nos, kuriame twirtinama, kad Austrijoje nacionalsociali-
stai pradeda „walyti“ katalikų bažnytinius sluoksnius. Šią,
mašikiai suiminėjami dwasininkai, ypatingai tie, kurie dic-
ho patriotiniame fronte. Laikraščio žiniomis, wienas
austrių katalikų dwasininkas buvęs nuteistas šešerius me-
tus kalėti. Laikraštis konstatuoja, kad kardinolas Inicieris
nieko nepadares dwasininkams padėti. Tofį kard. Inicierio
laikymąsi Austrijos katalikų sluoksniai smarkiai peikia.

— Wienos arkivyskupijos ordinariatas išleido parė-
dimą, kad wijos katalikų bažnyčios ir bažnytiniai pasta-
tai, ypatingų waltybinių šwencijų bei iškilmių metu,
būtų papuošta weliawomis su hafentkreucu — swastika.

Ispanija.

— Romos katalikų kunigų Ispanijoje nuo sufilimo
pradžios yra išjudyta apie 8000. Wiso Ispanijoje prieš
sufilimą buvo 32 000 katalikų kunigų ir apie 70 000 baž-
nyčių bei wioščių koplyčių, kurių apie 20 000 sufilimo
karui siauciant tapo sugriauta. Demokratinė Ispanijos
wyriausybė buvo uždariusi wisk katalikų tikybinių organi-
zacijų laikomas mokyklas ir iš mokyklų pašalinusi wjus
wienuolius bei wienuoles. Franko užimtoje prowincijoje
leidžiama wjoms katalikų organizacijoms wėl steigti bei
seniau weikusias mokyklas atgawinti. Be to, leidžiama
wjems wienuoliams, kurie dirbo mokyklose mokytojo
darbą, tuojaus grįžti į savo senas wietas.

Priekulė. Š. m. gegužės mėn. 29 d. įwyko metinė Gu-
stawo Adolfo draugijos šwentė. Šwentė prasidėjo 9 wal.
wokiškomis pamaldomis. Pamokslą sakė kun. Grūner iš
Rygos. Užbaigus wokiečių pamaldas įwyko bažnyčioje
jaunųjų šwentė. Jauniesiems pasakė pamokslą kun. Wor-
delius iš Liepojaus. Lietuwijų pamaldos prasidėjo 11,30
wal. pirm pietų. Pamokslą sakė kun. Senj. Gelžinis iš
Kretingos. Jis nušwietė ewangelikų gywenimą didž. Lie-
tuwoje. Šwentes pamaldas pagražino trūbininkų orke-
stras ir bažnytinis giedotojų choras.

Po pietų 4 wal. bažnyčioje įwyko šwentė, kur buvo
daug šweikinimų pasakytą: Konfistorijos, Krašto Direkto-
rijos ir Mokyklų wardu. Labai apgailėti tenka kad po
pietų 4 wal. įwykusių šwentėj wiskas wyko wien wokiečių
kalba. Tik šwentė baigiant buvo lietuwiškai malda pa-
skaityta. Geriau būtų buvę jei popietinė šwentė būtų
abiejose krašto kalbose šwencijama, nes bažnyčioje buvo
labai daug lietuwininkų. Kaip kas met taip ir šimet G.
A. D-ja sušelpė keletą parapijų pašalpomis. **J. A.**

Sžiauliai. Šio mėn. 12 d. 10,30 wal. kariuomenės ew.
kapelionas kun. D a g y s wietinėje Sžiauliu ew. liut. baž-
nyčioje laikys pamaldas.

Klaipėda. Šį sekmadienį, birželio mėn. 12 d. 9 wal.
iš ryto bus perduodama per Klaipėdos radio stotį „Ew.
Jaun. Sandoros“ tikybinių radio walandėlė. Bus prane-
šimų, choro giedojimų bei deklamacijų. Kwiecziamie wjus
minėtu laiku susirinkti prie radio aparatų ir pasiklausyti
šitokio krikščioniško parengimo.

Užsakymas pirma redakcija, kiekwiena pagto įstaiga ir laikininkai. Užsakant redakcijai laikraščius katna: metams 2 litai,
1/2 m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pagto įstaigoje, katna 2 litai 80 ct., pusėj m. 1 lit. 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct.
Peldžia Lietuwijų Ewangelikų Susiwienėjimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja R. A. B. D a g y s. — Spaudė: „Lituanica“, Klaipėda.
Balangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituanica“, Dagut.